



Vladimír Kroc

Petr Brukner

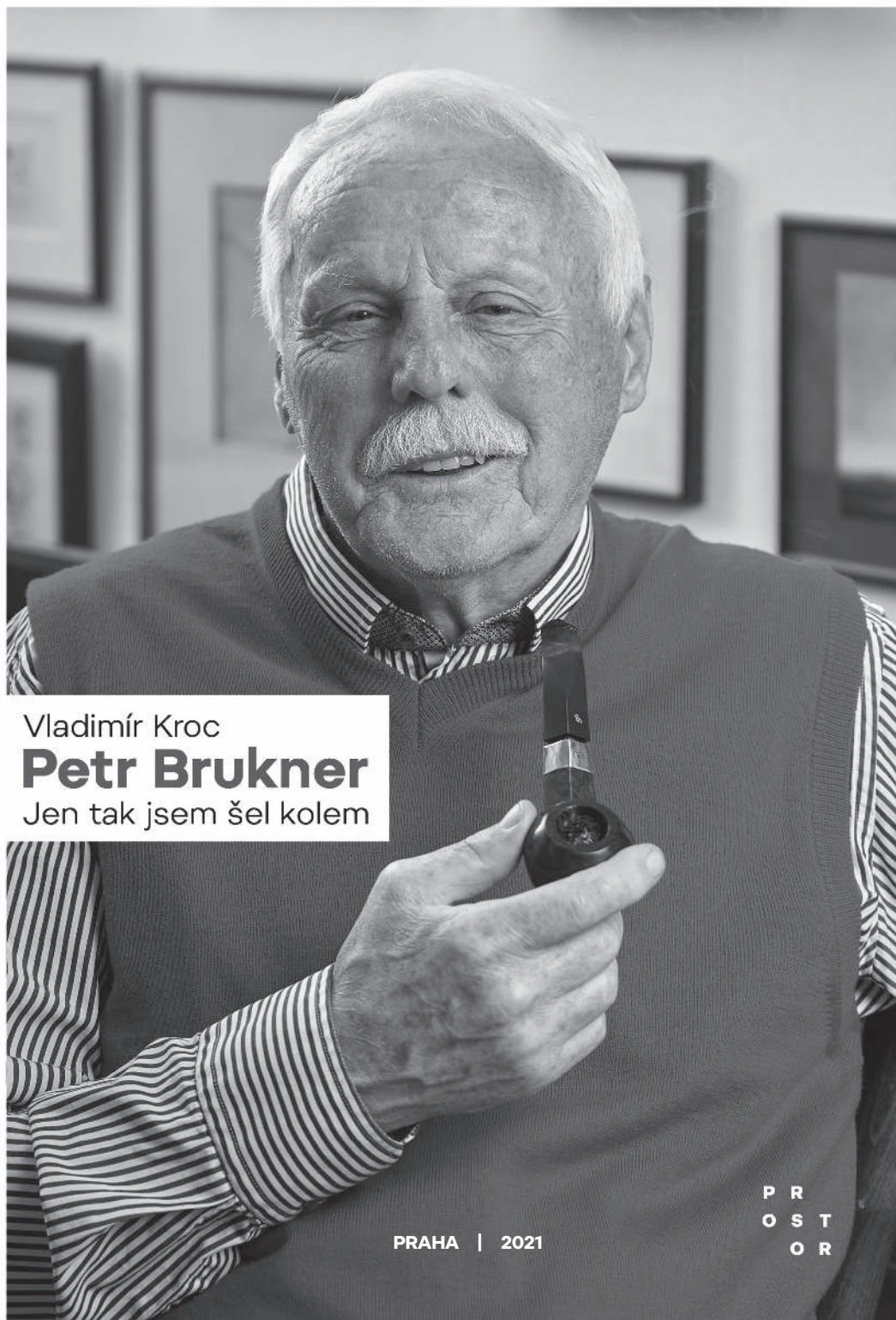
Jen tak jsem šel kolem

P R
O S T
O R

**P R
O S T
O R**

Vladimír Kroc
Petr Brukner
Jen tak jsem šel kolem

PROSTOR



Vladimír Kroc

Petr Brukner

Jen tak jsem šel kolem

PRAHA | 2021

P
R

O
S

T

O
R

© Vladimír Kroc 2021

Doslov © Tomáš Maleček 2021

Foto na obálce © Pavel Vítek 2021 (titulní strana), Petr Brukner 2021 (zadní strana)

Foto © Petr Brukner 2021, Pavel Vítek 2021 a archiv Evy a Petra Bruknerových 2021

© PROSTOR 2021

ISBN 978-80-7260-508-8

*Tuto knihu bych chtěl věnovat
své milované ženě Evě
a celé své velké rodině.*

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized 'P' followed by 'Janák'.

Ráno 19. května 1943 jsem se probudil osvobozen od obtížného úkolu jedináčkovství.

Po jedenácti letech jsem měl konečně bráchu. Příchodem na svět vykonal navíc i jeden velmi pozitivní skutek. Jako celá řada jeho vrstevníků zachránil maminku před totálním nasazením ve zbrojních továrnách třetí říše. Matky nemluvnat do rajchu nemusely.

Dostal jsem bráchu ve chvíli, kdy jsem ho nejvíc potřeboval. Byl to tenkrát opravdu podivný ponurý čas šedivých začouzených ulic, protileteckých krytů, zaprášených květináčů v prázdných výlohách, zatemnění a vzdáleného dunění bomb a granátů, zápachu chlorovaného vápna, latrín a lazaretů. Pochmurný čas mizejících bytostí. Rodinnému příteli, amatérskému malíři a spisovateli panu Hahnovi připnuli jednoho dne žlutou hvězdu a brzy nato zmizel v neznámu, které až po válce dostalo zlověstné jméno Osvětim, Majdanek, Treblinka. Přežít se to dalo jenom v láskyplném semknutí, a to nejlépe ze všech uměla právě naše maminka.

Naše maminka žila zcela pro svou rodinu a se svou rodinou. Když jsme my, její děti, odešly do světa a začaly žít svým vlastním životem, prožila ještě několik šťastných a klidných let s naším otcem. Když ale otec umřel, jako by ztratila smysl života a odevzdaně ho následovala.

Josef Brukner, bratr
15. 2. 1932 – 14. 1. 2015



Petr s bratrem Píďou

Péťa

Když vznikalo a vzniklo naše cimrmanovské divadlo a když se v něm objevil Petr Brukner (přivedl ho Ladislav Smoljak, protože ho znal z Brandýsa nad Labem, kde oba bydleli), měl jsem zvláštní osobní důvod být rád a uvítat ho. Protože jeho starší bratr Josef byl jen před pár roky na začátku šedesátých let první živý básník, se kterým jsem se potkal a který se ke mně hezky choval, mluvil se mnou a bral mě vážně. Proto jsem tiše předpokládal (a správně, to se brzy potvrdilo), že také Petr bude dobrý kolega a kamarád, třebaže nejdříve dostal jen funkci oponáře a kontrolora textu. Nikoli nápovědy, to jsme tehdy ještě nepotřebovali. (A jeho žena Eva kontrolovala u vstupu divákům vstupenky čili řečeno vznešeněji – byla inspektorkou hlediště.) Pak hrál Kryštofa v *Domácí zabijačce*, dělal studenta v semináři k *Hospodě Na Mýtince* a ve *Vraždě v salonním coupé* dostal velkou roli policejního praktikanta Hlaváčka.

V té jsme se spolu střídali. Byl dobrý a čím dál lepší. Navíc se spoustou zájmů, jimiž rozšiřoval (a rozšiřuje) obzory nás ostatních. Fotografuje, ví mnoho o starých i nových aparátech a sbírá je (totéž lze říct o dýmkách a tabácích, o červeném víně a o ušlechtilých alkoholech), zajímá ho široce pojaté výtvarno a jeho tvůrci, nenápadně a v tichosti tvoří koláže, a když se po roce 1989 otevřely hranice, začal jezdit na výstavy světových malířů do Vídně. Schází se s výtvarníky a filmaři a své zážitky si nenechává pro sebe. Přijal mnohé role v českých filmech, a co hlavně – v divadelní šatně a ve volných chvílích na mimopražských štacích nám zvedá náladu, protože je chodící encyklopedií vtípů a anekdot. Zkrátka parťák,

kamarád, kolega. Jen s jednou jedinou chybičkou: na stará kolena nerad hraje v neděli, protože by ji hezky postaru rád držel jako sváteční den odpočinku. To je koneckonců sympatické, byť pro ostatní, zvláště pro jeho alternanta, jímž jsem v několika hrách i já, trochu nepraktické.

Ale odpouštím mu. A rád. Je to přece náš Péťa.

Miloň Čepelka, herec Divadla Járy Cimrmana



Miloň Čepelka ve hře Divadla Járy Cimrmana *Akt*

Nádherně (ne)samozřejmá lehkost žití

Lehká. Samozřejmá. Přímochará. To jsou adjektiva, která se člověku nabídnou, když přemýšlí o životní a umělecké pouti Petra Bruknera. Ačkoli Zdeněk Svěrák o něm v úvodní řeči k výstavě *Divadlo Járy Cimrmana a jeho šikovní* prohlásil mimo jiné: „... jak byla jeho cesta ke slávě předem daná, tak byla klikatá. Vystudoval průmyslovou školu strojní, a pak střídal různá podivná povolání: byl redaktorem pohlednic v podniku ČTK-Pressfoto, byl zaměstnán jako technická síla na zámku v Brandýse nad Labem a pak se stal lodníkem stále zakotvené lodi v podniku Československá plavba labsko-oderská. V Divadle Járy Cimrmana působí od samého začátku, nejprve jako oponář, potom jako herec malých rolí, a nakonec jako herec rolí velkých...“ Tehdy, v roce 2007, Petr vystavoval fotografické portréty spolu s dřevorezbami Jana Hraběty a grafikami, kresbami a malbami Jaroslava Weigla.

Není ovšem jen fotograf, nýbrž i nápaditý výtvarník – z vnitřností vyhaslých počítačů dělá originální trojrozměrné koláže podobně jako z porůznu nalezených věcí a zdánlivě nepotřebné veteše. Samostatnou kategorií jsou jeho „fóráže“, vtipné koláže děl většinou už nežijících malířů, které podle vlastních slov „przní“... Je prý praktické zaměřit se na vykrádání starých mistrů, jelikož už se nemohou bránit.

S lehkým úsměvem a trochu překotně chrlí fascinující historky ze života, až posluchače napadá příměr k pábení u pověstného hrabalovského stolu ve staroměstské pivnici U Zlatého tygra, do jejíž stolní společnosti patří. A připomene si varování principála divadla: „*Když Péta kecá, říkáme, že boučkuje,*“ což je odkaz na

roli lékárníka ve hře *Dobyť severního pólu*, v níž se neustále dovolává slov jistého magistra Boučka. Sám Petr občasnou nadšázku nezastírá: „*Zdeněk to má stejně, zlobí se, když mu jeho Boženka kazí historky s tím, že to tak nebylo. Mně to samý dělá moje Eva. To mě dokáže rozčílit. Možná to tak nebylo, ale mně se to takhle líbí!*“

Pravda, paní Eva Bruknerová by si mohla díky svému advokátskému smyslu pro detail a přesnost faktů založit spolu s Jirotkovým Saturninem „Kancelář na uvádění Petrových příběhů na pravou míru“. Jenže i smysl pro pořádek je podle mě tím, co manžele Bruknerovi spojuje už víc než pětapadesát let. Petr, možná i díky svému technickému vzdělání, které on sám ale považuje ze slepou uličku, má rád vše pedanticky přehledné a srovnané.

Bez Evina sklonu pátrat po pravdě by se však Petr asi nikdy nedozvěděl, že byl životním náhradníkem za zesnulou sestřičku Andulku. Mimo jiné to vysvětluje jedenáctiletý věkový rozdíl mezi ním a bratrem Josefem a snad i to, proč se narodil do jedné z nejtemnějších etap naší historie, doby heydrichiády.

O tom, že Petr Brukner vstoupil do života za podobných okolností jako on sám, netušil donedávna navzdory pětapadesátiletému přátelství ani Zdeněk Svěrák. Rovněž on, jak si vzpomene laskavý divák filmu *Obecná škola*, se narodil jako Zdeněk II. Náhrada za zemřelého bratra stejného jména. Je zajímavé, že přestože jsou od sebe vzdáleni sedm let, což je myslím v dětství propastný rozdíl, mají na tu dobu velmi podobné vzpomínky. Když někdy kolem čtvrtého roku života pořádnou ranou do nosu Petr prvně začal vnímat svět, Zdeněk už jako student primy v Ohradní ulici dostal svou první pětku v životě, ze zeměpisu, protože nevěděl, co jsou to vrstevnice...

K té přímočarosti: měl jsem na mysli spíš způsob, jímž o své klikaté životní cestě vypráví. Ve skutečnosti jde o řetězec vzájemně do sebe zapadajících náhod, takže zpětně viděno možná ani o žádné náhody nešlo. V každém případě přijímá dary osudu někdy až s dětinskou bezstarostností a čelí jeho ranám povětšinou se stoickým klidem: asi to tak má být. Působí dojmem, že ho všechny

osudové okolnosti na životní cestě nahodile potkávají. Proto jsem si jako titul knihy vypůjčil název jedné z jeho fotografických výstav: *Jen tak jsem šel kolem.*

Jakmile se otevřela stavidla Petrovy výřčnosti, vyprávění mě strhlo jako proud jeho oblíbené zlatonosné řeky Otavy. Doufám, že se jím necháte unášet také.

Vladimír Kroc

Jez na Otavě, v pozadí někdejší Podskalský mlýn,
kde Písečtí postavili roku 1888 městskou elektrárnu





Kalokagathia

Při setkání se jménem Petr Brukner se většině příznivců Divadla Járy Cimrmana vybaví například policejní praktikant Hlaváček nebo tři ženské postavy ze hry Švestka. Ne každý ovšem ví, že vedle aktivit hereckých je Petr rovněž výborným fotografem s neomylným „čichem“ na neobvyklé záběry a velkým milovníkem výtvarného umění. To sleduje nejen v galeriích domácích, ale v minulosti absolvoval spoustu zahraničních zájezdů s tímto cílem, vedených profesorem Františkem Dvořákem, dlouholetou vůdčí osobností stolu přátel a obdivovatelů Bohumila Hrabala. Pokud to Petrovi náročný program dovolí, objevuje se i zde, v zadní místnosti pivnice U Zlatého tygra, a občas přináší výsledky svého výtvarného koníčka, což jsou vtipné koláže plné úžasných nápadů. Přichází s ním vždy také dobrá nálada, k níž přispívají i zajímavé a humorné historky, o něž není při divadelním kočování nouze.

Petra lze také charakterizovat jako vyznavače starořecké kalokagathie, protože je vedle umění a kultury v nejširším slova smyslu zaměřen i na rozvoj fyzického stavu těla prostřednictvím sportu. Tenis, golf, cyklistika, lyžování a další pohybové aktivity ho provázejí už od mládí, kdy si v rodném Písku vyzkoušel ještě jeden sport – vodní slalom, který lze zahrnout pod širší pojem kanoistika na divoké vodě. Na rozdíl od alpských řek se ovšem na našich horských tocích vodní stav vhodný pro trénink a závodění objevuje už na přelomu zimy a jara, kdy začíná tání, ale na březích ještě leží sníh a voda smáčející pádlujícího, někdy i plavajícího závodníka mnoho Celsiových stupňů nepobrala. Mohu to potvrdit z vlastní zkušenosti, také jsem k těmto nadšencům patřil.

Ovšem podmínky k provozování tohoto sportu na přelomu padesátých a šedesátých let minulého století se nedají srovnat s těmi současnými. Umělé slalomové dráhy nebyly, takže se podstatná část sezóny musela odehrát v oněch mrazivých podmínkách, samozřejmě bez neoprenových obleků a dalších vymožeností, takže každý, kdo na vodě jezdil, byl svým způsobem otužilcem, i když jsme se tímto slovem neoháněli. Domnívám se, že právě díky těmto zkušenostem a faktu, že tu píseckou vodáckou partu tehdy vedl místní magistr farmacie, se o mnoho let později mohl Petr ve hře Dobytí severního pólu tak dobře převtělit v otužilce-kého lékárníka Vojtěcha Šofra.

Ivan Kott, člen Klubu čtenářů Bohumila Hrabala

1. TYGR

V koutě pražské hospody U Zlatého tygra zvaném Malý parohy se každé úterý schází vybraná společnost. Sedával tam kdysi spisovatel Bohumil Hrabal, který tuto vyhlášenou pivnici vtiskl do světové literatury.

„To pivo má nádhernou pěnu! To není pěna, to je šlehaná smetana, to není smetana, to je chladivý pudíng,“ pochvaloval si nejslavnější štamgast. Přitom Bogana, jak mu směli říkat přátelé, do původně ryze mužského prostředí zavedla žena! Švagrová herce Rudolfa Hrušínského Helena Prýmková. Uznání mezi piváři získala, když nevyslyšela zdvořilou výzvu tehdejší obsluhy, aby raději než do lokálu šla do kina. Tenkrát na oslavě sedmdesátin herce Rudolfa Deyla staršího totiž společně s manželem, plukovníkem RAF Václavem Prýmkem, vypili za večer – půl na půl – čtyřiačtyřicet piv! Není divu, že si od Hrabala vysloužila přezdívku „The First Beer Lady“.

A spolu s nimi ke stolu, kde se kromě jiných zvučných jmen mohl i americký prezident Bill Clinton, doprovázený tehdejší ministryní zahraničí USA Madeleine Albrightovou a Václavem Havlem, usedl také Petr Brukner...

Vzpomenete si, kdy jste se U Zlatého tygra ocitl poprvé?

Je to tak dávno, že tam ještě sedával Bohumil Hrabal. Mylně se traduje, že mě tam pozval on, není to pravda. U Tygra jsme se setkali snad dvakrát nebo třikrát. On to střídal, chodil taky do

takzvané „Brčálky“, Krušovické pivnice v Široké, anebo k Sojkům na Letnou.

Nevím už přesně, kdo mě do této společnosti uvedl, snad publicista a člen Jonáš klubu Ivan Kott, který naše úterní setkávání pod Malými parohy dodnes organizuje. Myslím, že jsem tehdy u stolu s Hrabalem neřekl snad ani slovo, jak jsem byl tím prostředím ohromen.

S Hrabalem jsme se poznali už dřív, při natáčení filmu Jiřího Menzela *Slavnosti sněženek*. Znal mého bráchu, básníka Josefa Bruknera. Postupně jsme se sblížili. Na dotočnou filmu, která se odehrávala na Národní třídě, jsme s manželkou Evou přijeli autem. Hrabalovi bydleli v Kobylisích, a tak jsme jim navrhli, že je můžeme cestou do Brandýsa, kde bydlíme, svézt. Řídil jsem a poslouchal jejich vyprávění.

Pravidelně jsem k Tygrovci začal docházet až po Hrabalově smrti za Františkem Dvořákem, který tomu stolu, dá se říct, vládl. Byl respektovaný kunsthistorik, jezdili jsme s ním na zájezdy za uměním hlavně do Vídně, ale i do Benátek a různých galerií po Evropě. Měl dar o malířství úžasné vyprávět. Pro jeho zápal se říkalo: „Profesor Dvořák české kultury hořák.“

To už jste se seancí pod Malými parohy účastnil pravidelně?

Bývalo to každé úterý od patnácti do osmnácti hodin, nemohl jsem přijít pokaždé, někdy kvůli divadlu, nebo jsem se musel omluvit dřív, ale snažil jsem se docházet pravidelně. Sedávala tam stejná parta: profesor Dvořák, vedle doktor Vladimír Vodička, někdejší ředitel Divadla Na zábradlí, Tomáš Mazal, to byl Hrabalův důvěrník, tenisový trenér Jan Škoda a Ivan Kott, který bydlí přes ulici. Později se přidal malíř a grafik Vladimír Suchánek. Pravidelně po mně chtěli lístky do divadla...

Jednou jsem tam přivedl kamaráda Mirka Horčice, což býval slavný atlet, sprintér, několikanásobný mistr Československa a akademický mistr světa v běhu na sto metrů. Trénoval v Nymburce a znal se s Hrabalem. Vyprávěl: „Jó, když Bohouš přišel



Kunsthistorik František Dvořák a malíř Adolf Born

na stadion, tak mě zdravil a říkával – to je náš nymburský Jesse Owens!“ V šedesátých letech emigroval do Německa. Měl za manželku Evinu kamarádku, která byla o dvacet let mladší než on.

Nesměle jsem se profesora Dvořáka zeptal, jestli bych ho mohl někdy přivést k Tygroví.

„Vy se znáte s Mirkem Horčicem?“ podivil se. Ukázalo se, že se spolu seznámili kdysi v mládí na studentských hrách v Olomouci. František Dvořák běhal patnáctistovku. Když vyhlásili nástup, praskla mu guma u trenýrek.

„A víte, kdo mě zachránil...? Mirek Horčic! Půjčil mi svoje trenýrky!“

U Tygra si pak po letech znovu padli do noty! Oba se dožili vysokého věku, Mirek snad o dva roky víc než František. Zemřel v pětadevadesáti, což dokládá, že běh je prokazatelně zdravěj.

Profesora Dvořáka jsem miloval, nábožně naslouchal jeho odborným, ale srozumitelným výkladům a ani nedutal.

Pokud vím, procestovali jste s ním kus Evropy...

Kromě Vídně, kam jsme jezdívali hlavně do Albertiny, a Benátek jsme s ním byli v Louvru a taky v Amsterdamu. Rozdali nám sluchátka, on měl mikrofón a vysílačku a nepřetržitě vyprávěl.



Profesor František Dvořák

Právě v Holandsku bylo naspěch, on popadl kolo, sedl na něj a my jsme za ním běželi. Byl na svůj věk neuvěřitelně vitální.

Nelíčil nám jednotlivé tahy štětce, nepopisoval malířskou techniku, vyprávěl nám takové špeky. Například jsme navštívili Kunst-historisches Museum ve Vídni, kde visí slavný obraz vlámského malíře Pietera Bruegela staršího *Bitva masopustu s půstem*. Zobrazil na něm folklórní předvelikonoční zvyky v jižním Nizozemsku. Na malém náměstí je asi dvě stě figur. Profesor Dvořák praví: „Já si teď odpočinu a vy si ten obraz pečlivě prohlédněte a najděte muže, který kadí.“ A skutečně! Vzadu jsme našli malého člověka, jak sedí se spuštěnýma kalhotama!

Anebo na slavném obraze *Vesnická svatba*, mimochodem namaloval ho v roce 1568, to se ještě podepisoval Brueghel, nesou dva chlapi v popředí nosítka a na nich talíře s jídlem. Profesor Dvořák nás upozornil: „Všimněte si, že nosič vpředu má dvě nohy a pak ještě jednu...“ Potom jsme hledali na jednom obraze holku, která má vyhrnutou sukni a nahej zadek. To byl pan profesor Dvořák.

K Tygrovi za ním přicházely zástupy lidí, kteří chtěli, aby jim odhadl cenu obrazu.

Když se vrátíme k Bohumilu Hrabalovi, řekl byste, že jste sice nebyli přímo přátelé, ale něco jako dobří známí?

On věděl, kdo jsem já, a já jsem věděl, kdo je on. Potkali jsme se s ním naposledy, když už byl hodně starej. Jeli jsme za ním do Kerska a Ladka Petišková, vdova po MUDr. Františkovi Petiškovi, nám darovala knížku, kterou po jeho smrti vydali, a nás napadlo, že ji odvezeme Hrabalovi. Doprovázel nás malíř Jindra Hegr. Byl to dobrý Hrabalův kamarád, přisuzovalo se mu autorství transparentu „Ať žije Hrabal, slavný český škrabal!“. Ten sebrali policajti, když udělali štáru ve slavné restauraci Hájenka při oslavě Hrabalových narozenin. Mezi jinými gratulanty mu totiž přijel popřát – na pozvání Hrabalovy manželky Pipsi – i bývalý premiér Josef Smrkovský sledovaný Státní bezpečností. To bylo 28. března 1973. Vím to tak přesně, protože ve stejný den má narozeniny i náš principál Zdeněk Svěrák.

Tato návštěva se odehrála pochopitelně o mnoho let později, někdy ve druhé polovině osmdesátých let. U Hrabalů nebyl nikdo doma, ale zastihli jsme ho o dva baráky dál, u švagrové. Nebyl v dobré náladě. Když jsme mu řekli, že jsme mu přivezli knížku, myslel, že chceme autogram.

„Furt sem někdo jezdí a pořád po mně něco chtějí,“ dědkovsky hartusil. Někam zmizel, když se vrátil, najednou roztál a chvíli jsme se normálně bavili.

Naše dvojčata právě odmaturovala, a my jsme jim slíbili za odměnu výlet do Paříže, kde máme kamarády.

A on řekl: „No jo, to jsou lidi! Žijeme v takový krásný zemi a všichni musej jezdit někam do ciziny...“

Načež se moje žena naštvála a řekla mu: „Podívejte se, pane Hrabale, vy jste asi všude byl, ale furt se nám tady říká, jaký je to tu krásný od Šumavy k Tatrám... My taky chceme poznávat svět!“

Pustila se do něj opravdu ostře. On znovu roztál, byl najednou úplně jinej člověk. Potřeboval odpor.

Byl někdy v Divadle Járy Cimrmana?

Viděl *Dobyť severního pólu*. To se mu líbilo. On se nesmál, ale říkal: „To je pěkný, to je North Pole, to se vám povedlo.“

Do Kerska se stále vracíte?

V Lesním ateliéru Kuba v Kersku mají expozici *Slavnosti sněženek* a v květnu Jana a Bronislav Kubovi, kteří ho provozují, pořádají Lesní slavnosti. Pravidelně mě tam zvou.

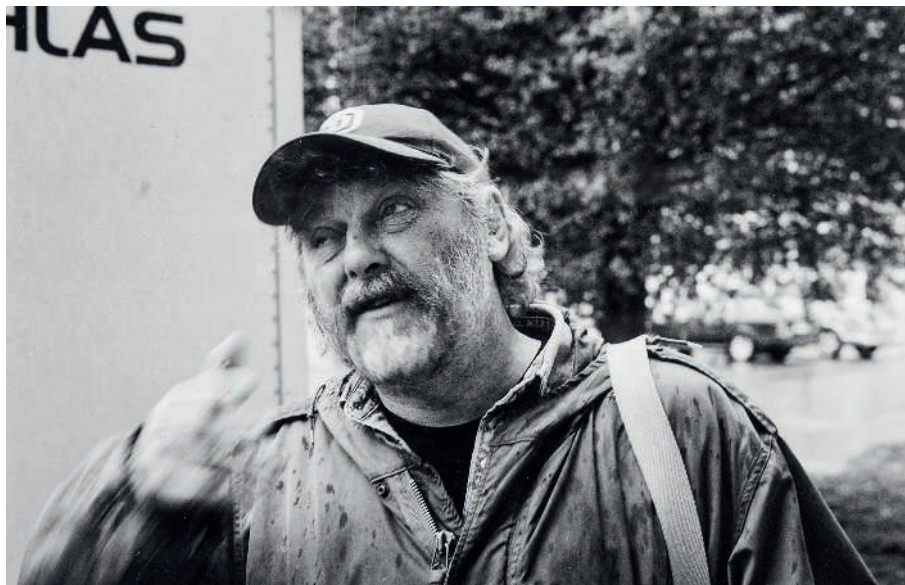
Díky tomu, že jste ateliéru manželů Kubových v Kersku věnoval tři koláže, se mohl zprovoznit Poesiomat. Odhalovali jste ho někdy před čtyřmi lety?

Bylo to v létě 2017, kdy jsem tam měl výstavu fóráží *Blízká setkání třetího druhu*. Mám o tom tady celou knihu... vidíte? Literární historik Radko Pytlík... Poesiomat vymyslel kavárník Ondřej Kobza, určitě znáte jeho projekt *Piana na ulici*. Automat na literaturu funguje tak, že si navolíte libovolnou povídku, v tomto případě z audioknihy *Kdo to napsal, ten to čte*, sednete si v parku a posloucháte. Na cédečku jsou povídky například od Petra Šabacha, Arnošta Goldflama, Zdeňka Svěráka či Bohumila Hrabala, mimochodem on byl dost špatný interpret. Rozhodně texty zdařileji vymýšlel, než četl.

Jaký byl vypravěč? O čem mluvil u Tygra?

Zprvu, než se sám ujal řeči, se na něj nesmělo mluvit, to byl nevrlý a uštěpačný. Uvolnil se a rozhovořil až tak po třetím pivu. Když si vzal slovo, rozhostilo se něco jako nábožné ticho, ale on semlel všechno možné, těkal, přebíhal od tématu k tématu. Snažil se působit lidově, ve skutečnosti byl sečtělej a měl širokej přehled.

Vybavila se mi vzpomínka, jak jsem ho jednou, někdy v polovině devadesátých let, potkal v Karlíně. Zrovna vyšel z jídelny, kde kupoval grilovaná kuřata pro svoje kočky, a pak si to s tím svým ruksáčkem na zádech zamířil k hlavní budově autobusového nádraží na Florenci. Je tam provoz jako hrom. On ale bez rozhlížení rázně vstoupil do vozovky, zvedl ruku nad hlavu a nekompromisně šel... Příběhl jsem k němu, že ho převedu, a on mě poslal do prdele.



Spisovatel Petr Šabach

Před časem vyšla kniha Lukáše Berného *Kde piji múzy a její kmotrou byla herečka Kristýna Hrušínská. I ona je štamgastkou u Tygra?*

Řekl bych, že symbolicky převzala štafetu po pratečce Heleně Prýmkové, milovnici piva a fotbalu, švagrové Rudolfa Hrušínského. Helena prý kdysi, někdy počátkem šedesátých let, k Tygrovi přivedla Bohumila Hrabala, kterého znala z divadla v Libni, ale jeho životopisci se doteď přou, jak to vlastně bylo... Paní Prýmková sedávala na svém čestném místě u stolu zvaném „Béčko“, neda-leko kasy, které si vysloužila pivařským výkonem hned při první návštěvě 6. dubna 1946.

Hrabal ji o mnoho let později přizval ke svému stolu, ale po nějaké době se zase vrátila na svoje čestný místo. Zemřela v listopadu 2010 a společnost U Zlatého tygra se s ní rozloučila krátkým proslovem jejího synovce Jana Hrušínského a minutou ticha. Hospodský Karel Hulata k tomu tehdy poznamenal, že ještě nikdy nezažil, že by v plné hospodě bylo ticho větší než v kostele.



